

Groep II 9 oktober 1960

Goeden morgen, vrienden.

Er bestaat vandaag de mogelijkheid dat we een gastspreker krijgen, maar dat is nog niet zeker. Ik hoop dus dat u mij een eventuele onderbreking van het onderwerp, waarmee ik begin, niet euvel zult duiden. Ik zal in dat geval mijn onderwerp naderhand afmaken. Op al die zondagen dat we tezamen hebben gesproken, hebben we steeds weer geprobeerd om de waarheid een beetje beter te begrijpen. Waarheid is natuurlijk een zeer onvatbaar iets, omdat waarheid steeds varieert. De maatstaf, die wij gebruiken om de waarheid of de werkelijkheid van iets vast te stellen, is n.l. ons eigen besef van mogelijkheden. Hieruit vloeit voort, dat wat voor de een waar is, voor de ander niet waar hoeft te zijn. Ook hier geldt een zekere relativiteit. De grote vraag, die wij bij beschouwen van de waarheid dus steeds omzeild hebben, is eigenlijk de vraag:

HOE KAN IK VOOR MIJZELF EEN WAARHEID SCHEPPEN?

In de oudheid heeft men getracht die waarheid in een spel van leven en dood weer te geven. Dit zijn vruchtbaarheidsspelen geweest, inwijdingsmysteriën, offerdiensten, naar gelang het land en de opvatting van de mensen. Altijd weer meende men, dat de dood zelf het ogenblik van waarheid is. Wij weten dat dat niet helemaal juist is, omdat de dood ons weliswaar confronteert met een objectief beeld van eigen leven, maar dat in deze objectiviteit nog steeds het eigen bewustzijn beoordelaar blijft. Wij kunnen alleen aan de hand van eigen bewustzijn oordelen. De vraag dus: "Hoe schep ik mijzelf een waarheid?" moet m.i. worden beantwoord vanuit een relatief standpunt, een persoonlijk standpunt zelfs. Dan is alles voor mij, waarin ik volledig geloof en waarvan ik een feitelijk resultaat kan tonen. Dat zijn twee voorwaarden. Ik kan nu wel geloven dat het mooi weer is, maar als de zon niet schijnt, dan wordt het tegendeel mij kenbaar. Ik kan geloven dat de mensen goed zijn, maar als zo dadelijk iemand mij zonder aanleiding tegen de schenen schopt, dan kom ik toch weer tot een andere conclusie.

Voor ons is het begrip waarheid een combinatie van het kenbare plus een geloof. Het geloof stelt iets dat niet in zijn geheel bewijsbaar is. Het verschijnsel openbaart ons, althans ten dele, een bevestiging van hetgeen wij aanvaarden.

Hierbij komt men dan natuurlijk tot allerhande stellingen. Stellingen als: Er is een God. Er is geen God. Stellingen als; Er is leven en: Het leven is alleen maar een droom. Al deze dingen zijn redelijk waar te maken vanuit een bepaald standpunt. Wil ik voor mijzelf een waarheid scheppen, dan zal ik altijd moeten uitgaan van mijzelf. Ik kan met een waarheid scheppen voor een ander, of vanuit het standpunt van een ander. In mij moet de band zijn, die voor mij de associatie betekent tussen mijn eigen wereld en ervaren en aangevoelde oorzaken die in die wereld kenbaar zullen worden. Op deze wijze leven wij, naarmate wij meer waarheid voor onszelf scheppen, meer bewust. Hoe groter ons besef is van de voor ons geldende samenhangen, hoe groter het overzicht dat wij hebben over ons leven, hoe groter dus de waarheid die wij scheppen en typisch; hoe meer deze waarheid blijvend is.

Normalerweise kan iets dat op aarde als waar geldt, ogenblikkelijk worden weggevaagd in een andere wereld, b.v. tussen twee plaatsen ligt een afstand. Dat wordt in de geest onmiddellijks tussen twee plaatsen ligt een verschil van bewustzijn. Afstand is er niet. Verander uw bewustzijn en u leeft in een andere plaats. Tijd kun je nooit terughalen. Een stoffelijke waarheid, maar geestelijk: Ook tijd is een persoonlijke instelling t.o.v. het Al.

Dus deze waarheden veranderen inderdaad, maar wanneer mijn waarheid mijn hele leven, mijn hele stoffelijke leven, heeft omvat, in dat hele leven bewijsbaar is geweest, dus steeds weer mijn geloof, mijn aanvaarden a.h.w. in tekenen heeft uitgedrukt, dan ontstaat de grote eenheid waardoor datgene wat ik eenmaal aanvaard heb, blijft, ook wanneer ik in een andere wereld terecht kom, b.v. wanneer ik de liefde Gods in geloof aanvaard en ik leef uit die liefde, maar dan ook werkelijk helemaal alleen uit die liefde en geloof in die liefde, dan zal ik rond mij

steeds manifestaties zien die ik erken als uiting van de liefde Gods. Nu kan ik 10, 20 sferen doorgaan, maar dit geloof blijft steeds waar. Het wordt steeds weer bevestigd in elke sfeer.

Toch kan er nooit een goddelijke liefde bestaan zoals wij liefde bezien of omvatten, er moet een andere eigenschap zijn. Hoe die eigenschap Gods is, ach ja, wie zal er over vechten, wie zal dat definiëren? Wat wij liefde noemen, dat is waarschijnlijk een samenspel van scheppende werkingen, erkenning van eigen wezen, erkenning van onafhankelijk bewustzijn in eigen wezen, enz., enz. Dat moet een heel complex geheel zijn, maar wij noemen het goddelijke liefde. Omdat wij dus een onjuiste benoeming hebben gepleegd (wij hebben voor onszelf een beeld gebouwd dat niet helemaal waar is) zullen wij uiteindelijk ook deze waarheid moeten verwisselen voor een andere, dat kan niet anders. Maar zolang die waarheid toepasselijk is in elke wereld en sfeer, kunnen wij haar meenemen.

Het is het doel van ons leven om zoveel mogelijk waarheden te scheppen voor onszelf, waarheden, die niet veranderen wanneer toevallig de condities en omstandigheden van de eigen wereld veranderen of wanneer wij naar een andere wereld gaan. Dingen, waaraan wij ons kunnen blijven vasthouden in grotere delen van ons werkelijk bestaan, dat is dan voor ons een waarheid, die zoveel van de kosmos omvat, dat ze ook geen grote omstelling vraagt. Wanneer ons bewustzijn n.l. verandert - ik blijf even bij dat voorbeeld van goddelijke liefde - dan verandert eigenlijk het beeld dat wij van die liefde in ons dragen, mee. Wij kunnen dus dezelfde term gebruiken en het begrip of hetgeen waarin wij geloven onder die naam, wijzigt zich langzaam. Maar waar dit direct vergroeid is met ons eigen wezen, blijft voor ons de geschapen waarheid bestaan; ze wordt alleen verrijkt.

Men heeft natuurlijk ook geprobeerd dat anders uit te drukken. Men heeft n.l. getracht om te zeggen, dat elke mens zijn plaats in de kosmos moet vinden. Ik ben het daar tot op zekere hoogte mee eens, want dit is een waarheid die even beperkt is als alle waarheden die we onszelf kunnen scheppen en die we kunnen erkennen. Maar we zouden ook kunnen zeggen dat wij, in de kosmos geplaatst zijnde, moeten groeien naar een besef van de voor ons vaste verhoudingen, datgene wat voor ons te allen tijde een waarheid is en door ons dus altijd als basis van denken, streven en openbaring van krachten kan worden gebruikt.

Ik onderbreek hier even. Zoals ik u reeds gezegd heb, wij hebben een gast. Ik kan erbij zeggen dat deze gast op het ogenblik tot een zeer werkzame groep behoort. Het kan mogelijk zijn dat we een tussenschakel moeten gebruiken. Hoe het ook zij, ik vraag in elk geval uw aandacht voor hem en ik hoop dat ook zijn leringen in staat zullen zijn u iets duidelijk te maken van het gebeuren van deze tijd, zowel als van de mogelijkheden die in u leven. Ik ga dus nu de zaak even overgeven. Blijkt het, dat geen verder commentaar nodig is op hetgeen de gast gaat zeggen, dan kom ik nog terug op mijn eigen onderwerp. Tot straks.

o-o-o-o-o

Vrienden,

Er zijn perioden, zowei in het menselijk leven als in het verloop der eeuwen, dat plotseling en vaak onverwacht, grote veranderingen zich aankondigen. Wanneer een mens die veranderingen ziet aankomen of hij voelt dat ze hem onophoudelijk zullen blijven beëngen tot hij ze heeft aanvaard, dan zien we in die mens een grote activiteit. Wanneer in de kosmos of in een klein deel van de kosmos een dergelijke verandering zich aankondigt, dan zal ook die resulteren in een poging tot aanpassing en een grote activiteit van de vele wegen die mede deel van die verandering uitmaken.

Wij spreken in deze dagen van de komst van de nieuwe wereldleraar, maar ook over de nieuwe meester der sterren. De wereldleraar is een uiting van het principe, dat, ten dele hernieuwd, ten dele in nieuwe vorm, deze wereld zal moeten voeren door de komende tweeduizend jaar. De meester der sterren worst vaak geassocieerd met het sterrenbeeld. In het eerste geval is er een openbaring van de blijvende kosmische kracht. In het tweede geval is er een uitdrukking van de andere verhoudingen, die kosmisch t.o.v. de zon en aardplaneten zullen heersen. Beide worden gepersonifieerd voorgesteld en komen als persoonlijkheden tot uitdrukking.

Nu zijn er groepen op deze wereld en in de sferen rond deze wereld, die hun lot hebben verbonden aan de mensheid, aan de ontwikkeling van die wereld. Het is duidelijk dat juist zij, die vrijer staan t.o.v. het gebeuren, de komende tekenen sneller zullen zien en de ware inhoud

daarvan ook juister begrijpen. Zo heeft de groep, waarover ik spreek, reeds gedurende ruim 90 jaren haar maatregelen genomen om de overgang naar de nieuwe tijd althans enigszins zonder schokken te doen verlopen. Die overgang is op het ogenblik een feit. Er heerst een nieuwe kracht; vanaf heden zijn de oude wetten zonder inhoud en zullen de nieuwe wetten de wereld regeren. Dat deze overgang niet geheel pijnloos was, is u gebleken uit het wereldgebeuren, de daarin voorkomende oorlogen, de heersende spanning.

Ook geestelijk blijkt dat men b.v. door moeilijkheden, kerk of geloofsscheuring, pogingen tot aanpassing, ook het scheppen van nieuwe dogma's, alles heeft gedaan om een zekere aanpassing te verkrijgen. Jammer genoeg zijn de geestelijke aanpassing en de waarden van de nieuwe tijd, niet voltooid. Dit houdt in, dat wij in onze groep op het ogenblik staan voor grote en veelomvattende moeilijkheden.

Ik heb mij met tot doel gesteld om u op deze morgen inzicht te geven in die moeilijkheden zonder meer, maar ik zou willen duiden op die delen van deze moeilijkheden en bezwaren, die onmiddellijk in uw eigen leven en in uw eigen omgeving zouden kunnen optreden. Wanneer onze wetten en regels hun feitelijke waarde verliezen, zo voelt elke mens dit aan. Hij zal dus anders denken, hij zal andere neigingen krijgen, hij zal ook in zijn geloof, in zijn zoeken, trachten een nieuwe waarde te vinden. Slechts waar waarden in het geloof zijn vervatten in het leven van de mens tot uitdrukking komen, die met zijn gebonden aan tijd van de wisseling van invloeden, blijft hij enigszins zichzelf.

De mens maakt steeds weer een reeks van crises door. Deze perioden lijken soms op een ziekelijk gemoedsleven, dan weer op een ogenblik van korte waanzin of zelfs een periode van bandeloosheid. Dit alles op zichzelf zijnde verschijnselen van de tijd is nog enigszins aanvaardbaar, maar de mens meet met de oude maatstaven. Hij beoordeelt zichzelf niet volgens de nieuwe wet, maar tracht de oude wet op zichzelf nog steeds toe te passen. Het gevaar bestaat, dat hierdoor de eenling, de enkele mens, voor zich voortdurend grote en kwellende geestelijke moeilijkheden krijgt. Hij is geneigd om taken neer te werpen, die in feite voor hem en zijn welzijn noodzakelijk zijn. Hij is geneigd tot avonturen, die hij in zijn eigen wezen veracht en verwerpt. De strijdigheid die in de mens ontstaat echter, kan bijdragen tot het ontstaan van meer kritieke situaties, ook in de wereld.

Al ons trachten als groep en tezamen met de grote kracht, die ons bezielt, deze wereld in een spoor van evenwichtigheid te leiden, zal moeten falen, wanneer wij niet in staat zijn de mens een inzicht te geven in zijn werkelijke toeestand, de oorzaak van zijn innerlijke strijdigheden, de noodzaak van aanvaarding van zijn eigen wezen zoals het thans is, zonder het oordeel dat in de oude tijden werd gesproken.

Ik ga u kort de feiten geven, in de hoop dat deze kunnen bijdragen; en tot uw eigen gemoedsrust en tot uw begrip voor de wereld. Gezien de verandering van intensiteit der geestelijke krachten, zullen wij een totaal nieuwe waardering van zinnelijkheid zien optreden. Maar nu de grote geestelijke heersers elkaar afwisselen en de invloed van de nieuwe heerser, de nieuwe meester der sterren, nog niet volledig is uitgedrukt in de materie, zal die materie reflecteren naar een peil, dat meer dierlijk is. De mens zelve zal niet in staat zijn, althans innerlijk, deze neigingen, gedachten en behoeften te bedwingen. Indien de mens zich hierdoor schuldig gevoelt, teruggrijpend naar oude maatstaven, zo schept hij in zichzelf een spanning die zich ontladend in onredelijkheid, onverdraagzaamheid, haat tegen de wereld en verachting voor het ik. Hij komt dan tot handelingen en daden die indruisen tegen de wetten van zowel het verleden als van het heden.

Daarom mag worden gesteld, dat in deze, overigens met enkele honderden jaren weer voorbijzijnde periode, de onbeheershteden die uit stoffelijk denken en begeren voortkomen, niet zo ernstig moeten worden gezien of genomen als in het verleden het geval was. Het heeft geen zin deze dingen zonder meer te bestrijden vanuit een stoffelijk standpunt. Zij zijn daar niet te beheersen. Zij kunnen echter beheerst worden door de geestelijke kracht. Uit de wereld van de geest, die gevoeliger is en zich sneller instelt op de wet en het vermogen van de nieuwe meester des lichts, kan een behoorlijke beperking bereikt worden van datgene wat stoffelijk onjuist is. Wie geestelijk hoog genoeg geplaatst is, zal ervaren dat de nieuwe heerser de krachten van werkelijke en onzelfzuchtige liefde, de krachten van geven, vrijgevigheid, rechtvaardigheid, dienstvaardigheid, in zeer sterke mate heeft uitgedrukt in zijn wezen en van daaruit op de werelden, waarover hij het gezag aanvaardt.

In de geest zijn deze dingen voldoende kenbaar, kunnen deze wetten worden beseft en de daarmee gebonden krachten reeds nu worden gebruikt. Vanuit de geest, handelend, vanuit het standpunt der kosmische liefde, met een verloochenen voorlopig van zelfkritiek en zelfveroordeling, zoekende de wereld op alle wijzen te dienen, kan men ontkomen aan elke onjuiste beïnvloeding van het dierlijke element, van zinnelijke verwarring en alles, wat daarmee samenhangt.

In de tweede plaats blijkt dat het wegvallen van een gemeenschappelijke factor, een gemeenschappelijke wet a.h.w., gevoerd heeft tot een sterke afwijking van standpunten. Tot nog toe was er een wet van recht of een wet van macht. De nieuwe heerser brengt hiervoor andere wetten. Het gevolg is, dat men oude verhoudingen zeer sterk zal breken, zal trachten deze op een nieuwe basis te brengen en dat hierbij vooral in de overgangperiode zelfzucht, onbegrip en dierlijke neigingen een grote rol zullen spelen. Dit speelt zich zowel af op het grote terrein van politiek, machtsverhoudingen, economisch-industriële verhoudingen, als in het menselijk leven zelf.

Vanuit de geest kunnen wij ook hier weer reeds de kracht van de nieuwe meesters benaderen en hier wordt uitgedrukt de volledige vrijheid. De oude meester bracht ons de band, die voortkomt uit een zeer strenge reglementatie, een voortdurend en sterk vastgelegde onderlinge verhouding, gebaseerd op onderlinge verplichtingen en een scherp onderscheid tussen rassen, standen enz. De nieuwe meester daarentegen brengt een wet, die geen verschil tussen ras en stand erkent, hij brengt een wet die absolute eenheid eist in een zo groot mogelijke vrijheid.

Het is logisch dat het wegvallen van de dwingende band ook hier voor de mens ongenoegen schept. Hij is geneigd bestaande verhoudingen te verbreken. Hij zal respect, dat hij lange tijd heeft getoond, plotseling willen weigeren. Hij zal zijn begrip voor verhoudingen willen omzetten in een soort vrijbuitelij, waarbij ook datgene wat hij eens geëerd heeft, thans als een wettig slachtoffer wordt beschouwd. Slechts het begrip voor de oorzaak hiervan plus het gebruik van de geestelijke kracht, die eenheid, maar in die eenheid ook een volkomen gelijkberechtigdheid uitdrukt, kan de mens behoeden voor zware fouten op dit terrein. Het zal u gebleken zijn dat wij niet altijd in staat zijn geweest dit geheel te verhinderen. Toch zullen vele gebeurtenissen, die voor de betrokken landen b.v. dramatisch lijken, uiteindelijk de Aquariusperiode sterker op aarde mogen openbaren.

Een derde punt is het wegvallen van grenzen tussen werelden van verschillend gehalte. De oude heerser, de oude meester der sterren, had als wet gesteld dat er een grens is tussen wereld en sfeer, tussen sfeer en sfeer en verder in deze wet uitgedrukt, dat slechts onder zeer bepaalde omstandigheden krachten zich van de ene zijde. Maar de andere zijde zouden kunnen bewegen, wanneer hierbij een uitzondering was gemaakt voor hen die zich geheel hebben gewijd aan een bepaald doel onder de mensen vanuit de geest, een bepaald streven voor het geheel van de wereld uit stof en geest zo is dit nooit tot uitdrukking gekomen. Het was een uitzondering, die slechts een beperkt deel van de mensen bekend kon zijn en waarvan de verschijnselen verborgen moesten blijven.

De nieuwe meester echter stelt, dat de eenheid in de kosmos en het besef daarvan belangrijk is boven alle dingen. Hij, de nieuwe heerser, zal dan ook trachten om de grenzen die bestaan tussen stof en geest zoveel mogelijk te doen afnemen en op den duur een vrijelijk verkeer tussen geestelijke sieren en stoffelijke werelden mogelijk te maken. Hieruit moet verwarring voortkomen. De mens, met geneigd zijnde de contacten met de geest als zuiver natuurlijk, als een zuiver persoonlijk iets te ervaren, geneigd om zich daarbij te houden aan in boeken vastgelegde stellingen, bepaalde dogma's, die een menselijke zienswijze op de andere wereld weergeven, zal in godsdienstige en religieuze verwarring kunnen geraken wanneer hij geconfronteerd wordt met hetgeen hij nu nog bovennatuurlijk noemt.

Dit betekent dat er gevaar bestaat voor geestdrijverij, gebrek aan realiteitszin, zelfoverschatting en zelfonderschatting, angst voor normale verschijnselen. Tovenarij, geestenbezweerderij, geestdrijverij nemen dus toe. Indien echter de mens t.o.i. van de geest de juiste weg weet te vinden, dan zal het vanuit het geestelijk bewustzijn, dat ook in de mens leeft, mogelijk zijn deze overgang geleidelijk, zonder schokken en met volledig gunstige resultaten, te doen verlopen. Onthoudt daarom, mijne vrienden, dat zover onze groep daaraan ook maar iets kan bijdragen, wij zullen trachten elk optreden van demonische geesten onmogelijk te maken, indien de mensen zelf deze met verlangen en tot zich trekken. Tevens

dat wij zullen trachten steeds weer bescherming te geven waar contact tussen stof en geest onverwacht optreedt.

Maar wij kunnen en mogen niet beletten, dat bepaalde voor u nog spookachtige verschijnselen steeds meer invloed op uw leven gaan uitoefenen en dat onverwachte aspecten van helderhorendheid, heldervoelendheid, helderziendheid, naast een kennen van gebeuren in tijd, waar verleden en toekomst samen schijnen te vloeien, meer en meer een groot deel van de mensheid zal gaan beroeren. Hoe meer men geestelijk is ingesteld op de feitelijke waarheid, die zegt dat alle verleden en toekomst, alle kracht van alle sferen, steeds samenvloeit op het ene punt waar men zich beweegt, dat de uitdrukking van de kern van die kracht op dit punt het enig belangrijke is, zo kunnen wij rekenen met een gunstige ontwikkeling en kan veel schade worden voorkomen. Het is niet belangrijk welke opdrachten u krijgt en uit welke sferen, noch welke bewustwording u ondergaat en uit welke wereld deze komt. Belangrijk is dat elke bewustwording, die voor u bestaat in deze wereld, nu en zo snel mogelijk, wordt uitgedrukt.

De moeilijkheden, die voor ons bestaan, zijn dus in zekere zin vele. De mogelijkheden tot gewin, geestelijk zowel als stoffelijk, zijn groot. Vele duizenden jaren heeft onze groep, onze broederschap, getracht de mensheid te leiden. Dit zal voorlopig wel de laatste taak zijn, die wij mogen volbrengen. Want, indien de mens eenmaal de grenzen tussen stof en geest leert overschrijden, wanneer de mens de krachten leert aanvoelen die rond hem zijn, iets dat gelegen is in de wetten van deze nieuwe meester der sterren, is onze taak teneinde. Dan zal de mensheid zelf moeten beslissen, dan zal zij vanuit zichzelf de wereld verder moeten leiden en is ons ingrijpen overbodig geworden.

Het lijkt u misschien dwaas, dat ik deze verklaring afleg in een klein gezelschap als het uwe, maar wij zijn niet één stem, maar véle stemmen. Ook dit moet bekend zijn op de wereld. De Witte Broederschap bereidt er zich op voor haar taak van leiden, voeren, regeren, over te dragen aan de mensheid als geheel. Wij hopen dat de mensheid binnen enkele eeuwen bereid zal zijn deze taak zelf over te nemen, reeds nu moet de mensheid er meer en meer van doordrongen worden, dat, gezien de nieuwe wet, de nieuwe heer, de nieuwe leraar ook, de tijd van zijn zelfstandig leven, denken en handelen moet zijn aangebroken, dat hij vanaf heden a.h.w. zelf de consequenties zal moeten dragen van alles, wat hij tot stand brengt, zelf zal moeten beslissen over leven en dood. De tijd, dat anderen dit voor hen deden, is voorbij.

Met deze boodschap, vrienden, heb ik mijn zending voor deze morgen volbracht, het was mij een genogen van deze gelegenheid gebruik te maken. Ik hoop, dat mijn woorden méér voor u betekenen dan alleen en mededeling. Het ga u wel.

o-o-o-o-o

Ja, ik meen, vrienden, Ik meen dat we er goed aan doen om hier toch wel enig commentaar aan te verbinden. Dat betekent, dat de rest van mijn onderwerp dan daar even moet wachten. Ik ontdek in de mededeling gedachtegangen, die ons allang bekend zijn en die we voor een groot deel zelf hebben uitgedragen. Maar ik ontdek er ook iets anders in, er wordt hier door deze vriend dus gesteld; "Het wordt tijd dat jullie het zelf gaan doen," Dat is logisch. Er moet een ogenblik komen, dat de mens zelf iets moet gaan beleven, iets moet gaan bereiken en dat hij niet meer afhankelijk kan zijn van anderen. Zelfstandigheid komt inderdaad. Onze mening is echter, dat eigenlijk de mens nog in de puberteitsjaren leeft, de mensheid als zodanig dan, en dat dit betekent dat hij nog wel eens onberekenbare dingen kan doen. Wat onze vriend en broeder hier meedeelt, wijst er echter op, dat binnenkort een soort meerderjarigheid moet worden toegekend. Zijn gedachtegang over een periode van rust tussen twee heersers, is inderdaad logisch. Wij kunnen dit n.l. op een gegeven ogenblik gaan uitdrukken in een eenvoudige tekening. We zetten twee punten neer, we trekken daarvan een lijn, tot die lijnen elkaar kruisen; daaronder trekken we dan een lijn en dan zeggen we dat dat de tijd is. Op het ogenblik dat die lijnen elkaar kruisen en even ver van een punt van origine verwijderd zijn, zullen ze volkomen gelijk zijn in kracht en elkaar opheffen. Dat neemt niet weg, dat verdere invloeden elkaar wel degelijk kruisen, maar het is mogelijk je voor te stellen dat op een gegeven ogenblik dus de wetten, dit uit Pisces voortkomen, en de wetten van Aquarius, elkaar tijdelijk opheffen. Het is ook logisch om aan te nemen, dat deze periode van eenheid dus een intensivering inhoudt, b.v. van bepaalde elementen, innerlijke onrust enz.

In zoverre moet ik zeggen dat deze boodschap, deze waarschuwing, inderdaad interessant en belangrijk is. Ik ga me echter afvragen, wat moeten we daarmee doen? Want het is gemakkelijk om vanuit een lichte wereld en een lichte sfeer, vanuit een grote broederschap of Witte Broederschap, die zoveel, ja duizenden jaren al deze wereld eigenlijk leidt, te zeggen; "nou ja, dat is onbelangrijk." Er zijn veel dingen die voor onszelf geestelijk belangrijk blijven. Er zijn ongetwijfeld dingen die ook voor de mens een zeker belang blijven houden. Al zijn ze dan, kosmisch gezien, onbetekenend. Mij lijkt dat we toch niet zonder meer het dierlijke element mogen aanvaarden en ik geloof ook dat we geestelijk heus de kracht wel hebben om dat dierlijke op te heffen. Dat we daarbij niet moeten proberen o.i. dus nu geestelijk te komen tot een aanvaarden van de lagere elementen die tijdelijk heersen, maar dat we omgekeerd moeten proberen om vanuit die geest de lagere elementen op te heffen, totdat ze weer op een behoorlijk peil staan. Dat is een verschil van mening misschien.

Verdraagzaamheid is noodzakelijk, natuurlijk, en juist in dergelijke periode moet je begrip hebben voor de invloeden op anderen inwerken. Maar ik ben altijd bang, dat een mens meest verdraagzaam is tegenover zichzelf, d.w.z. dat hij zichzelf alles verdraagt wat hij van een ander nooit zou. Het gevaar lijkt me heel erg groot, dat wij, wanneer stellingen zo in eigen voortel willen uitleggen, er toe komen een ander betrekkelijk streng te beoordelen en tegen onszelf te zeggen; Nou ja, dat is het wegvallen van de wet.

Ik meen, vrienden, dat we niet vrij zijn. Ik heb al in mijn eerste onderwerpje geprobeerd te zeggen dat we met geheel vrij zijn van die oude wetten, Uw gedachteleven en alles is in een vorm geperst. U bent geen gummibal, die onmiddellijk terugveert wanneer de invloed van een bepaalde tijd ophoudt. U bent a.h.w. in een vorm gegoten en dan moge die vorm misschien niet zo intens en zo scherp gedefinieerd zijn als honderden jaren geleden, zij is er. En ook wanneer over enkele jaren dus de wetten elkaar opheffen en er een periode van wetteloosheid is vanuit het standpunt "invloed uit de kosmos", dan lijkt me dat die oude wet in onszelf blijft voortbestaan. Voor ons in de geest ligt dat anders dan bij de mens, dat weet ik wel, maar toch kan ik me zo voorstellen dat je als mens juist daar ook de nodige moeilijkheid mee hebt. Die moeilijkheid houdt voor mij in, dat de mens zich, zolang hij niet een besef in zich draagt van nieuwe wetten, er goed aan doet zich zo nauwkeurig mogelijk aan de oude te houden. Voor de wereld als geheel is dat misschien niet mogelijk, maar voor elk individu is m.i. de noodzaak aanwezig voortdurend zó te leven, dat men voor zichzelf gerechtvaardigd is. Die rechtvaardiging kunnen we alleen bereiken wanneer datgene wat aan ons is gegeven eens als wet, ook wanneer het nu vervallen is, nog zó ver wordt vervuld (kosmisch noodzakelijk of niet), dat wij voor onszelf met het gevoel hebben schuldig te zijn.

Het zijn interessante punten. Dan zie ik verder nog die beschrijvingen van de tegenstellingen in de werelds omdat de oude wetten wegvallen, vallen ook oude verhoudingen weg. Ja, ik ben het er inderdaad wel mee eens. U kunt het zien in de wereldpolitiek en de kerkelijke verhoudingen. U kunt het ook zien in de verandering van vroeger vaststaande relaties, b.v. in het economische leven. Het idee, dat arbeiders uiteindelijk dan toch overwegen om loonsverhoging uit te stellen of om bepaalde emolumenten tijdelijk niet te verlangen, of hun baas in staat te stellen zijn zaak drijvend te houden, dat was kort geleden onmogelijk. Of de een had het gezag of de ander. Zo zien we meer van die dingen.

Maar ook hier heb ik weer enig bedenken. Natuurlijk bestaat dit in de tijd. Dat is tijds eigen, maar voor onszelf bestaat het niet. Wij zijn met ineens mensen geworden van het compromis, wij zijn niet ineens mensen en geesten geworden, die zo maar alle oude banden opzij kunnen gooien en daarvoor in de plaats kunnen stellen een zeker bandeloos tijdperk van alleen maar contact opnemen en reageren op omstandigheden. Dat gaat niet. Volgens mij moet ook hier wel degelijk bij worden gezegd; Mens, de banden, die je eenmaal hebt gesloten, die je op je hebt genomen, gelden misschien niet meer volgens de nieuwe tijd, en ze zijn misschien reeds krachteloos geworden, gezien de omstandigheden die op de wereld werken op het ogenblik, maar zolang die dingen bestaan voor jou, moet je ze heilig houden.

Het grote gevaar lijkt mij, dat de mensen die dit horen, plotseling besluiten om de nieuwe tijd nu maar achterna te lopen en daardoor zichzelf forceren. Vandaar dat ik dit commentaar ook wil verbinden aan hetgeen onze gast gezegd heeft. Ik zou willen waarschuwen, waarschuwen voor een poging om te progressief te zijn. Ik zou willen zeggen: Mens, bedenk wel, dat je eerst en voor altijd en te allen tijde zelf vrede moet hebben met je daden, met je gedachten, het datgene wat je in de wereld bent en wat je tot stand brengt. Pas wanneer je dit kunt nebben,

volgens je eigen wezen en bewustzijn, wordt het tijd om te gaan zien hoe je je verder kunt inpassen in die grotere, in die kosmische wereld.

Ja, ik zou het zó willen zeggen: Het is moeilijk om nu dat precies te definiëren allemaal. Kijk eens, vrienden, we kunnen nu allemaal wel zeggen dat wolkenkrabbers tegenwoordig de mode zijn, maar als wij nu pas aan de fundamenteën bezig zijn, dan kunnen we niet verlangen, dat we al in een daktuin zitten. Wij bouwen ons eigen wezen op, ons eigen bewustzijn, en hoe meer we bezig zijn om dat bewustzijn op de juiste manier op te bouwen, hoe meer we ons ook moeten beperken tot dat deel waar we aan bezig zijn. Je kunt niet, terwijl de eerste etage net af is, aan de tiende beginnen, wanneer je probeert om dat toch te doen, dan zakt de zaak later in elkaar. Wij moeten ons eigen wezen vanuit stoffelijk en vanuit geestelijk standpunt, logisch opbouwen. Logisch, d.w.z. steentje na steentje bijdragen van kennis, van besef omtrent hetgeen mogelijk is, besef van hetgeen toegelaten is en al die dingen samen kunnen we pas maken tot een geheel. Hoe sterker het geheel van weten, denken, begrijpen en leven dat wij kunnen scheppen - hoe beperkt dan ook op dit moment vanuit onszelf - hoe groter de mogelijkheid dat wij een nieuwe kracht, een nieuwe meester kunnen accepteren. Maar als we zelf geen basis hebben, ja dan zijn we alleen speelballen, marionetten.

Onze vriend van de Witte Broederschap overziet dit alles vanuit zijn standpunt en hij is er aan gewend om zo nu en dan met de mens en de menselijke geschiedenis wat te spelen opdat het juiste gebeurt, maar ik heb geleefd als mens en ik ben dat nog niet vergeten. Ik heb geleefd als geest en vormenwereld en ook dat ken ik nog heel goed, ook dat leeft nog voor mij en ik weet maar al te goed, dat het voor een persoonlijkheid niet bevredigend is alleen maar een marionet van de tijd en van de omstandigheden te zijn.

Ons wezen vraagt - dat heb ik in het begin al beweerd - een waarheid en wanneer die waarheid niet volledig is, zo moet het ónze waarheid zijn. Ze moet voor ons bewijsbaar zijn, we moeten ernaar kunnen leven. Ik zou willen zeggen tegen onze gast; Broeder, je hebt het allemaal erg mooi gezegd en erg redelijk, maar heb je niet vergeten, dat ondanks alle meesters der tijden en ondanks alle grote leraren van de geest en de rest, wij ook persoonlijkheden zijn, persoonlijkheden die God in zich dragen, persoonlijkheden die geschapen zijn met goddelijke kracht in zich, Goddelijke Liefde, alles wat noodzakelijk is om zelf bewust te worden van deze dingen? Vergeet je niet, dat het onze taak is persoonlijk, als geest, als wezen, als mens, onze God te aanvaarden en dat alle krachten die God in de wereld heeft gesteld om de zaak te leiden, dan als bijkomstigheid van het Godservaren moeten worden aanvaard en niet als iets wat ons leven zonder meer leidt? Ik zou willen zeggen; Broeder het is misschien gemeen, hij kan geen antwoord meer geven maar ik zou willen zeggen "Broeder, wat u hebt gezegd maakt veel duidelijk, het laat ons veel begrijpen, maar probeer ons nu niet af te nemen dat wij zelf en persoonlijk groeien naar datgene, waarvoor we bestemd zijn, dat we zelf en persoonlijk a.h.w. het licht ervaren, dat we zelf en persoonlijk de plaats vinden die we moeten innemen, de vorm die we moeten zijn in de kosmos. Láát ons dit, want alleen zó kunnen wij, onvolmaakte schepselen, vrede hebben met de verschijnselen van de tijd en ons eigen leven. Ja, al klinkt dat wat vreemd, zelfs met de God die in ons leeft. Nou ja, en met deze uitbarsting vrienden, die u me hopelijk vergeeft, ga ik het woord overgeven aan de laatste spreker, die de bijeenkomst voor u gaat sluiten.

o-o-o-o-o

Goeden morgen, vrienden.

We zijn weer aan het einde van deze bijeenkomst gekomen. Ik zou zeggen; het is aan de ene kant een beetje taai geweest en aan de andere kant wel bijzonder interessant. Enfin, ieder zijn eigen opinie. Als hetgeen nu komt taai is of met interessant, heeft u het aan uzelf te danken, want het laatste onderwerpje, dat weet u, moogt u zelf bepalen,

Doelbewustheid

Dat is een mooi woord. Doelbewustheid. Het houdt twee dingen in; dat er een doel bestaat, dat er een bewustzijn bestaat en dat in het bewustzijn het doel is te herkennen, Dat is voor een mens een hele hoop. Je werkelijk bewust zijn van het doel van je leven, tjonge, tjonge, dan moet je heel wat in je mars hebben. En dan doelbewust dat doel nastreven, dat betekent dat je een hele hoop moet opofferen, dat je eigenlijk liever had willen houden. En dat je een

hele hoop vertederende dwaasheid en van die heerlijke hoge gevoelens opzij moet zetten omdat er eenvoudig geen tijd voor is.

Doelbewustzijn, dat is nogal wat. Weet u, met kleine dingen is het allemaal makkelijker. Laat ik proberen om het eerst eens over het kleine te zeggen, dan gaan we dadelijk nog even over het grote praten.

Doelbewustzijn, d.w.z. eerst behoorlijk overleggen wat je werkelijk wilt bereiken en dan overwegen of zal blijken dat de mogelijkheid die bestaat, je ook de mogelijkheid laat om voor jezelf tevreden te wezen en zonder vrezen te aanvaarden wat je hebt bereikt.

Wat op den duur te allen tijde blijkt.

Je wilt wat rijkdom, je wilt wat liefde, je wilt wat kracht, wat genegenheid. Je wilt wat meer vreugde, wat zonlicht, wat rede, wat lichtend vermogen, wat wijsheid of tijd.

En stel je je dat doel en begin je te streven.

Richt je daarop de kracht van je leven, dan kun je haast zeker dit alles bereiken.

Of het je vrede geeft, ja, dat moet nog blijken.

Want wat je zo doelbewust nastreeft, is heus niet altijd het werkelijk wezen, dat wat in je leeft. Besef wel, al streef naar vervulling van bewustzijn kan zijn en wat je leven inhoud geeft je doelbewust wat juist is volgens jouw gevoel, fouten hebben en daarmee ook het nagestreefde doel.

Zo gaat het altijd, als we het in het kleine zoeken, weet je, want per slot van rekening; de mens die doelbewust iets wat dichtbij is, nastreeft, die zoekt zichzelf en ja, als je jezelf zoekt en je vindt jezelf, dan schrik je er meestal van en dan ga je gauw kijken of je toch nog niet iets anders vindt, wat méér de moeite van het streven waard is, Maar ja, doelbewustheid in de grote zin, dat betekent heel wat. Dat zou ik zo willen zeggen;

Je wordt je van een doel bewust.

Je voelt in jezelf de lichtende kracht, en werkelijkheid van bestaan kent het leven en je beseft dat dit alles je werd gegeven om te volbrengen een zekere taak.

Om zoiets te zijn van blijvende waarde, niet gebonden aan sferen of aarde, maar deel van een eeuwigheid. En kun je eindelijk dat doel beseffen, ben je bewust genoeg om je denken te verheffen boven de kleinheid van eigen wezen, van denken en vrezen en begeerte, dan vind je misschien ver boven de rede, en zelfs nog verborgen achter het gevoel, de zin van je streven en de kracht om te leven zoais dat noodzakelijk is, juist voor dat doel. Vraag niet teveel naar uiterlijkheden. Doelbewustheid heeft daarin slechts beperkt zijn zin, maar wil met de kracht van je zijn en je leven jezelf te erkennen, dring in jezelf in en laat het doel zijn van je streven het licht dat altijd in je leeft. Dat licht dat inhoud aan je leven, dat licht, dat kracht, dat vreugde geeft. Wil je doelbewust gaan streven naar het erkennen van die kracht en toch niet steeds de werkelijkheid ontwijken, dan zal u blijkens deez' doelbewustheid heeft niet slechts mij een ogenblik van streven of een kleine vreugd gebracht, maar was voleinding van mijn leven.

Zo zie ik het. Doelbewust zijn dat betekent; eerst het doel erkennen. Leer de God in jezelf kennen, leer het licht beseffen, de vreugde. Zit er niet met een lang gezicht bij, begrijp; er is je licht, kracht en vreugde gegeven. Zoveel, dat je het niet alleen kunt verwerken. Besef dat je dit hebt, dat het je doel is de bron daarvan te leren kennen. Zodra je je daarvan bewust bent, kun je beginnen met werkelijk te leven. Niet meer met het zeuren over een klein gebeuren, maar met het aanvaarden van het zonnige licht en het leven en de kracht die er voor je bestaat. De zekerheid, dat je uit licht geboren bent, tot licht zult terugkeren en dat al wat je bent en al wat je doet en al wat je leert, licht is, goddelijk licht, goddelijke kracht. En dan, vrienden, lijkt het me dat dat doelbewustzijn meer is dan alleen het denken of het bewustzijn. Dan is het de vreugde, waaruit je altijd kunt leven, wat er ook gebeurt. Dan is het de waarheid van je wezen, soms verborgen achter sentiment of achter spitsvondigheid, soms achter vroomheid en soms achter cynisme, de kern die altijd hetzelfde is. Een lichtende vreugde, een weten omtrent het licht dat komt, en daardoor een licht dat steeds blijft schitteren in alle dagen, of de hemel duister is of licht.

Waarde vrienden, ik heb het onderwerp zo goed mogelijk behandeld, maar ik zou willen zeggen; "Doelbewustheid is goed wanneer je zo zeer van je doel bewust bent, dat je de innerlijke blijheid eruit puurt, de innerlijke kracht om steeds God en Zijn schoonheid en Zijn leven te zien en eigenlijk elk ogenblik weer, wat er ook gebeurt, voor jezelf te zeggen: God, wat ben ik blij dat ik leef."

En daar laat ik het bij. Ik wens u allemaal verder een prettige zondag.